

İNTİHAR KADER İSE NEDEN GÜNAH? (2)

(...dünden devam)

Bunun üzerine Şâm'a girip girmeme konusunda görüş ayrılığı belirdi. Arka-daşlarıyla istişâre eden Hz. Ömer, Kurey-ş'in tecrübeli, yaşlı adamlarına durumu danıştı. Onlar, vebâ çıkan yere girmemeyi önerdiler. Şâm komutanı Ebû Ubeyde:

– Allah'ın kaderinden mi kaçıyorsun? dedi.

Ömer:

– Bunu senden başkası söylese, ne ise ey Ebû Ubeyde, dedi. Evet, Allah'ın bir kaderinden, öteki kaderine kaçıyoruz. Senin develerin olsa, onları bir kıyısı otlak, ötekisi kurak bir vâdîye indirmiş olsan; şimdi onları otlak kıyıda otlatsan da Allah'ın kaderi, çorak kıyıda otlatsan da Allah'ın kaderi değil mi?

O sırada, orada bulunmayan Abdu'r-Rahmân ibn Avf çıkageldi, şöyle dedi:

– Ben bu konuda bir şey biliyorum. Allah'ın Elçisi (s.a.v.)in: *“Bir yerde vebâ çıktığını işiterseniz oraya gitmeyiniz. Bulunduğunuz yerde vebâ çıkarsa ondan kaçmak üzere oradan çıkmayınız!”* dediğini işittim.

Ömer Allah'a hamdederek oradan geri döndü.”

Mehmet Âkif bu olayı şöyle şiirleştirmiş:

Kader deyince ne anlardı, dinle bak ashâb:

Ebû Ubeyde'ye imdâda eylemişti şitâb,

Maiyyetindeki askerle bir zaman Fârûk.

– Tereddüdetme sakın, çünkü vak'a pek mevsuk –

Tarîk-ı Şâm'ı tutup doğru "Surğ"a indi Ömer.

Ebû Ubeyde hemen koştu almasıyla haber.

Halîfe Hz. Serdâr'a: "Nerdedir ordu?

Ne yaptınız? Yapacak şey nedir?" deyip sordu.

Ebû Ubeyde: "Vebâ var!" deyince, askerde;

Tevâbi'yle Ömer durdu, kalkacak yerde.

"Vebâya karşı gidilmek mi, gitmemek mi iyi?"

Muhâcirîn-i kirâmın soruldu hep re'yi.

Bu zümreden kimi: “Maksat mühim, gidilmeli” der;

“Hayır, bu tehlikedir” der, kalan muhâcirler.

Halîfe böyle muhâlif görünce efkârı;

Çağırdı: aynı tereddüdde buldu ensârı.

Dağıttı hepsini lâkin sıkıldı... Artık ona,

Muhâcirîn-i Kureyş’in müsin olanlarına

Mürâcaat yolu kalmıştı; sordu onlara da.

Bu fırka işte bilâ kayd-u ihtilâf orada:

“Vebâya karşı gidilmek hatâ olur”, dediler;

“Yarın dönün” diye ashâba emri verdi Ömer.

Alâ’s-seher düzülürken cemâatiyle yola,

Ebû Ubeyde çıkıp: “Yâ Ömer, uğurlar ola!

Firarınız kaderullah’tan mıdır şimdi?”

Demez mi, Hz. Fârûk döndü: “Doğru” dedi,

“Şu var ki bir kaderullahtan kaçarken biz,

Koşup öbür kaderullaha doğru gitmedeyiz.

Zemîni otlı da etrafı taşlı bir derenin

içinde olsa deven yâ Ebâ Ubeyde, senin;

Tutup da onları yalçın bayırda sektirsen,

Ya öyle yapmayarak otlı semte çektirsen,

Düşün: Kaderle değildir şu yaptığın da nedir?”

Ömer bu sözde iken İbn Avf olur zâhir,

Hemen rivayete başlar hadîs-i tâ’ûn’u.

Ebû Ubeyde tabii susar, duyunca bunu.

Muhâcirîn-i Kureyş'in, kibâr-ı Ashâbın,

Şerîatin koca bir rûknü: İbn Hattâb'ın;

Kader denince ne anlardı hepsi, anladın a!..

Utanmadan kalkışma Hakk'a bühtâna!
